

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 84.

Femte Sæssion.

30te Møde.

Torsdagen den 17de November.

(Fortf.)

Sage: Den ærede Minister har underrettet Thinget om, at, dersom Thinget skulde vedtage Udvalgets Forslag, saa vilde der ikke blive taget nogen Notits deraf — saaledes har jeg idetmindste forstaaet den ærede Minister —, men at det, dersom man vilde, at denne Sag skulde sættes igjennem paa den her angivne Maade, maatte skee ved Lov, hvilken Lov det saa stod til den ærede Minister at indstille til Sanction eller ikke. Det er beklageligt, at det ikke engang i et saadant Tilfælde som dette er muligt at komme overeens med Regjeringen; det er beklageligt, at en saa simpel og ligefrem Plan skal kunne koste saa mange Ord, og, som det synes, saa meget Bryderi. Den ærede Minister har betvivlet Muligheden af at affasse de nu stedfindende Misbrug paa den af Udvalget foreslaaede Maade, men jeg haaber dog, at den ærede Minister vil indrømme, at det er overmaade let, naar der er Embedsmænd ved Theatret, at kontrollere Udsalget af samtlige Billetter. Der kan intet Misbrug skee, naar man blot vil bære sig ganske ligefrem ad, og jeg har ikke den mindste Tvivl om, at de Embedsmænd, der ere ved Theatret, ville gjøre deres Pligt og ikke selv foranledige noget Misbrug. At den ærede Minister vedbliver at paastaae, at det egentlig skulde være overladt til Theaterbestyrelsens Skjøn at uddele Billetter til de Stykker, der ere meget søgte, og til saadanne Folk, som det kunne antages have meest Smag og Skjønsmhed, det har jeg vel bemærket, men jeg indrømmer ikke Rigtigheden deraf. Den eneste Maade at komme i Theatret paa,

skulde simpelvel være den at tilkjøbe sig Adgangen, og denne Adgang skulde være lige for Alle og Enhver. Den ærede Minister vil formodentlig ved nærmere Eftertanke indrømme, at det er umuligt at affasse det saakaldte Sjoueri. Det er en Speculanthandel, som vi ingen Baand kunne lægge paa. Den, som har Lyst til at bære sine Penge ved at kjøbe Billetter, kan man ikke forhindre deri, forsaavidt der findes en Saadan, maa jeg paastaae, at det vilde noget indskrænkes ved, at der sælges ud til den høiere Priis, som vi have foreslaaet; Sjoueriet vil paa ingen Maade fremmes derved, hvortil den ligelige Adgang vil fremmes. Jeg kan paa ingen Maade indrømme, at det skulde være rigtigt at overlade til Theaterbestyrelsen at bedømme, om dens Venner og Bøffender her i Kjøbenhavn skulde komme paa Theatret med Udelukkelse af Folk fra Landet, som ikke have dette Bøffendskab. Jeg troer, det er urigtigt, og jeg er overbevist om, at Indtægterne kunne blive større, naar man gaaer den af os antydede Vej. Den ærede Minister har selv meddeelt os, at der i forrige Aar, forsaavidt jeg forstod ham, var saa mange søgte Forestillinger, at Indtægten med den af os foreslaaede Forhøielse vilde have været 4 Tusinde og nogle Hundrede Rbd. større. Vi have altsaa, som det synes, ikke været ganske uheldige i at opstille den Form, som er foreslaaet for Indtægten. Jeg haaber virkelig, at den ærede Minister ikke vil lade det beroe ved den Paastand, at Ministeriet ikke kan gaae ind paa det her udtalte Ønske, men at han, forsaavidt Forslaget vedtages, vil fortsætte sine Bestræbelser for at tilvejebringe den af os foreslaaede Ordning af den her omhandlede Sag.

Kirke- og Underviisningsministeren: Der er ikke Tale om, at Theaterdirec-